

עפ"א (חיפה) 52343-06-24 - לטיף ابو לטיף, נ' מדינת-ישראל

עפ"א (חיפה) 52343-06-24 - לטיף ابو לטיף, נ' מדינת-ישראל, פרקליטות המדינה מחוז חיפה

עפ"א (חיפה) 52343-06-24

לטיף ابو לטיף,

ג ג ד

מדינת-ישראל, פרקליטות המדינה

מחלקה להנחיית

מוסמכי היומם"ש

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[28.07.2024]

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

הודיעת ערעור על החלטת בית משפט שלום עכו (כב' השופט ויליאם חמץ) בתיק בצה"מ 9330-02-23 מטא裏ך

8/5/24

ע"י ב"כ עו"ד חוסאם סבית /או אח'

ע"י ב"כ עו"ד עופרה אורנשטיין

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בעכו (כבוד השופט ויליאם חמץ), בצה"מ 9330-02-23, מיום 8/5/24

במסגרתה הורה כבוד בית המשפט קמא על הארכת תוקף ביצוע צו ההרישה שניתן בתיק הנ"ל למשך 90 יום.

רקע והליכים

ביום 24/1/23 ניתן צו הרישה מנהלי על-ידי מנהל מחוז צפון בגין לבניית קיר בטון שהקים המערער שאורך 93

מטר, בגבהים משתנים, הגודר שטח של כ- 1,579 מ"ר סמור לכפר רימה (להלן: "צו הרישה").

למשיבה עמדו 90 ימים למבצע הצו ואלה פסקעו ביום 24/4/24, لكن פונתה לבית המשפט להאריך את תוקפו של צו

הרישה. בבקשה טענה שלא עליה בידי לבצע את הצו בפרק הזמן שעמד לרשותה וזאת בהתאם על תצהירו של

קצין מבצעים של תחנת משטרת כרמיאל, מר לאונרד שוורץ, שטען בתצהיריו מיום 20/3/24, כי לא ניתן היה לבצע

את הצו מושיקולים מבצעיים, ריבוי צוים אחרים ועוד.

ככ' בית המשפט קמא קיבל את טענות המשיבה והאריך את המועד לביצוע הצו לתקופה של 90 ימים. בהחלטתו ציין, כי לפי הוראות סעיף 224(ב) לחוק התכנון והבנייה, לא נדרשים נימוקים מיוחדים על מנת ליתן ארכה לביצוע צו הריסה מנהלי, אלא שעל המדינה להציג עלי נימוקים סבירים המניחים את הדעת, כי אי-ביצוע הצו בתקופה שעמדה לרשותה לא אפשרה ביצוע הצו בשל נסיבות שאין תלויות המדינה או מנסיבות אחרות שמצוות ליתן ארכה מבוקש.

עוד צוין כי על פי הפסיקה, על בית המשפט לבחון האם התנhalות המדינה עוליה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שעומד בסיס הצו המנהלי שעוניינו אכיפה מיידית של הדיון. הודגש כי אין דינה של בקשה ראשונה למtan ארכה לביצוע צו הריסה מנהלי כדין בקשה שנייה ושלישית, וכך שהוגשו בקשות קודמות נדרשת המדינה להציג עלי נימוקים כבדי משקל כדי להצדיק העיתרות לבקשות נוספות.

טענות המערער המערער חוזר על טענותיו בפני בית המשפט קמא וטען כי שגה כבוד בית המשפט קמא בהחלטתו מהטעם הבאים: א. מדובר בצו מנהלי אשרabisוד הסמכות להעניקו לשות עומד שיקול של אכיפה מהירה למניעת עבירות בנייה, ואילו בעוניינו אין המדבר בעובודה "טריה" אלא בעבודת בנייה שקיימת לטענת המדינה מזה שנה וחצי.

ב. התנhalות המשיבה אינה תקינה שכן התצהיר התומך בבקשת המשיבה להאריך את המועד לביצוע צו הריסה המנהלי, נתמם על ידי הקמ"ב'צ הנ"ל, רק ביום 20/3/2024, לעומת בשי' תקופת הביצוע הנטענת על ידי המשיבה. הבקשה הוגשה על ידי המשיבה רק ביום 2/4/2024 וזאת תוך הפגנת זלזול והתנהלות שרירותית. בנוסף, אין בטענות הכלליות שפורטו בתצהיר הקמ"ב'צ שיקולים המצדיקים את קבלת הבקשה.

ג. בניית האסורה הנטענת אינה הבניה היחידה במקום, קיימות בנויות נוספות אשר השרתן מתעכבות אר בשל הזנחה הטיפול ואישור תכניות מתאר מפורחות באזורי ואין כל הצדקה או הגיון באפליה המערער לרעה ולמצות את מלאה חומרת הדיון רק ביחס אליו, בעוד המשיבה אינה נוקטת בהליכים כלפי שכניו.

ד. לאחרונה חלה התפתחות בהליכים התכנוניים הנוגעים לאזורי והוועדה המקומית לתוכנו ובניה אישרה שקיים אופן תכני אשר מכוחו ניתן יהיה להקשר את הבניה האמורה. השלמת אישורה של התכנית לא תלו כלל במערער ומתעכבת בשל תקופת המלחמה והאטת הפעולות במוסדות השונים הנוגעים לעניין מאז פרצה המלחמה.

דין והכרעה

לאחר שעניינו בכתביו טענות הצדדים ומשמעותם, נחה דעתך כי דין הערעור להידוחות. צו הרישה מינהליים נועד ליתן מענה מיידי ויעיל לבניה בלתי חוקית ולמנוע יצירת "עובדות בשטח" שקשה יהיה לשנותן כאשר בסיסו הדברים הלחימה בבנייה הלא חוקית שהפכה לחזון נפרץ ([ע"פ 1027/21](#) עazzi נ' היחידה הארץית לאכיפת דיני התכנון והבניה, פסקה 5 (16.2.2021)). יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין שנאמרו בהקשר דומה:

"אין כל חולק כי הרישת מבנה גורמת לנזק בלתי הפיך. אולם צו הרישה מנהלי הוא אחד האמצעים החשובים לאכיפת היעילה של דיני התכנון והבניה [...]. כאמור, לאחר מתן החלטים המשיכו המבקשים לבניה הבלתי חוקית, תוך קביעת עובדות בשטח. אבקש להזכיר ולהתעדים את שנאמור לא אחת, כי אין מנוס ממאבק עיקש, ובכלל זה מענה שיפוטי, באשר לתופעות הבניה הבלתי חוקית, אשר הפקו, למרבה הצער, לשגרה במקום... לצערנו, הפקו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון נפרץ, וربים גם טובים איש הישר בעינו יבנה. זהוי פגעה חמורה וקשה בשלטון החוק, המזולל לעין המשמש, ואין איש שם אלلب לאזהרות הגורמים המוסמכים ולפסקיו הדיון של בית המשפט". מרובה הצער, אף שהלפו שעשרות שנים, הדברים לא השתפרו, ואדרבה, הפקרות שהוא בחינת מכת מדינה פשוטה והלכה" ([רע"פ 2809/05](#) טסה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)).

מהחומר שבפני עולה כי המערער עושה כל אשר לאל ידו כדי למנוע את ביצוע צו הרישה המנהלי כולל ניהול הליכים "מעגליים" חוזרים ונשנים על מנת לסכלו.

ביום 9/10/23 דחה בית המשפט קמא בקשה זהה של המערער, לבטל צו הרישה מנהלי שניתן נגדו ביום 24/1/23 ביחס לאותו קיר בטון. המערער ביקש לעכב את ההחלטה, ובית המשפט עיכב את ביצועו למשך 45 ימים כדי לאפשר למערער לערער על ההחלטה. המערער אכן פנה והגיש ערעור על ההחלטה לבית משפט זה, אך ערעוורו נדחה ביום 14/12/23 ([עפ"א \(חיפה\) 62850-11-232](#)). אך בครך לא תם העניין.

שבועיים פנוי תום 60 הימים לביצוע הצו, הגישה המדינה בקשה נוספת להארכת תוקף ביצוע הצו ב- 90 ימים. המערער התנגד לבקשתו. ביום 8/5/24 קיבל בית המשפט את בקשה המדינה, אך קבע שמןין 90 הימים לביצוע הצו, יחלו מיום 30/6/24 על מנת לאפשר למערער להגיש ערעור על ההחלטה. המערער שב וערער על ההחלטה הנוגעת לביצוע צו הרישה, כך שהערעור שבפני, הוא "סיבוב שני" של אותו עניין. לモתר לציין, כי המערער לא ציין בכתב הערעור את מכלול ההליכים הנזכרים לעיל, ורק מתגבות המדינה.

אשר לטענות המערער, המערער שב וטווע בכתב הערעור, את אותן טענות אשר טען בבית המשפט קמא אשר נדחו על ידו, ובאופן די דומה, הוא טווע טענות די דומות לאלה שנדונו ונדחו ע"י בית המשפט המחויזי "בסביב הראשון". להלן אדון בטענותיו סדרן.

זו ההחלטה הוא צו מנהלי שיש לאוכפו במהירות - ואילו בעניינו מדובר בבניה שקיימת מעל שנה וחצי. צודקת באת כח המדינה, כי מדובר בטענה צינית מעין כמוות, שכן בשל מהלכו המשפטים הרבים של המערער, התעכב ביצוע הצו. מהעיוון עולה, כי המערער הגיש בקשות לביטולו של הצו, וכן בקשות לדוחית מועד הדיון בבקשתו לביטולו. הבקשה לביטול הצו נדונה רק ביום 1/5/23. בתום התדיינות ארוכה, ביקש בא כח המערער להגיש סיכומים בכתב תוך 30 ימים. בית המשפט קמא נעתר לו. כאשר הגיע המועד להגשם, הוא פנה וביקש שלוש פעמים ארכה להגשת סיכומים. בסופו של דבר, הגיע את סיכומו רק ביום 20/7/23, ואף זאת רק לאחר שבית המשפט התרה בו. המשיבה הגישה את סיכומי התשובה שלה ב- 31/7/23, אבל אז הגיע המערער לא פחות מ- 5 בקשות למתן ארכה, לצורך הגשת תשובתו לשיכומי המשיבה, אותה הגיע רק ביום 26/9/23. זאת ועוד, לאחר שביקש לביטול הצו נדחתה על ידי כב' בית המשפט קמא, הגיע המערער שתי בקשות לעכב את החלטת בית המשפט לצורך הגשת ערעור.

כרגע נמשכו ההילכים ממשך השנה וחצי, הכל בעטיו של המערער, שעתה קוצף נגד התמימות ההלילים, ומלאן על כי צו ההחלטה המנהלי, שעל מנתית ישומו שקד המערער במהלך המשפטים, לא בוצע בזריזות. טענה זו הינה טעונה קשה בעין ואין היא יכולה להישמע, באשר היא גובלות בחוסר תום לב מובהק מצד המערער, ועל כן דין דחיה.

התצהיר התומך בבקשת הארכאה שההחלטה לא ביסס אותה - נטען כי התצהיר נחתם בשולי תקופת הביצוע ולא הייתה בסיס להארכת המועד לביצוע הצו. מהחומר שבפני בית המשפט עולה, כי הבקשה הוגשה במועדה ביום 31/3/24 ולא ביום 2/4/24 כפי שטען המערער, ככלומר 7 ימים טרם פסקע בצו המנהלי, CONDURSH_BATKEVOT_HATCANUN והבנייה (סדרי דין בבקשת לעניין צו ההחלטה המנהלי) תש"ע-2010. עוד עולה, כי המדינה פנתה למשטרת ישראל לסייע ביצוע הצו, והארכונה בchnerה את הבקשה אל מול יתר משימותיה. תצהיר كذلك המבצעים שתחמך בבקשתה עמד על מכלול המשימות להן נדרשת משטרת ישראל ועל כן התבקשה ארכאה. מן המפורשות ואין הדבר מצריך ראייה, כי המדינה נמצאת במצב לחימה, והמשטרה עוסקת בשל כך בריבוי אתגרים מבצעיים, ובכלל זה משימות ביטחוניות שונות. על כן, החלטת בית המשפט להאריך את המועד בשל נתונים עובדיים אלה, היא החלטה המעוגנת למציאות הדברים, ולא מצאתי כי נפלה בה כל שגגה.

אכיפה ברנית - נטען כי הרשות נהגת מידה של "איפה ואיפה", בבחינת אכיפה ברנית, טענה זו נדונה על ידי בית המשפט קמא ונדחתה על ידו ובדין נדחתה. טענה זו תולדתה עמוקה שודה של דוקטורינת ההגנה מן הצדק, והוא מעניקה סעד של מניעות והשתק כלפי המדינה הנובע מן הצדק ([בע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' יוסי יוסף ורדי](#), בפסקה 99 לחוות דעתו של כב' המשנה לנשיאה ח' מלצר (31.10.2018); [ע"פ 7621/14 גוטסידר נ' מדינת ישראל](#), בפסקה 55-57 לחווות דעתו של כב' השופט נ' הנדל (1.3.2017)). אחד מיסודותיה העובדים הוא קיומה של הפליה שיש להוכיח כדי לזכות בתחולתה של הגנה זו, קרי קבלת יחס שונה מהרשות ללא הבחנה רלוונטית ([ע"פ 8551/11 סלכג' נ' מדינת ישראל](#), בפסקה 14 (12.8.2012)). לשם בירור טענה זו על המערער היה אייפוא, להנימ תשתית ראייתית המוכיחה, כי בנתונים שווים לאלו של המערער, לא נקטה הרשות באמצעותים זהים. אלא שהמעערער

לא הוכיח זאת אף לא בבדל ראייה והנטל רובץ על כתפיו:

"כידוע, לרשות המינימלית עומדת חזקת התקינות המינימלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדין - כל עוד לא הוכיח אחרת ([בג"ץ 8756/07 עמותת ' מבוי סתום נ' הוועדה למינוי דין'ם, \[פורסם בנבנו\] פסקה 43 \(3.6.2008\)](#)). על-מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה ברנית לנסות לסתורה ולהוכיח כי בוצעה לכוארה הבחנה לא ראייה בין מי שנתוינם הרלוונטיים שוויים. משעה שהוצע בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות והנטל יUber אל כתפי הרשות המינימלית, אשר תتابקש להוכיח כי האכיפה - אף שהיא נחיתת ברנית על-פני הדברים - הتبessa על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטתה" ([ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ](#), בפסקה 38 לפסק-דיןו של כב' השופט ע' פוגלמן (10.9.2013)).

המעערער לא הוכיח ומילא לא הראה כי בוצעה בין אחרים בנסיבות שוויים, הבחנה לא ראייה ומילא לא סתר את חזקת התקינותו של המעשה המינימלי. מעבר לכך, דרישת לקבלת סעד מן הצדק אינה דירה בכפיפה אחת עםعشית דין עצמית ובניה מסטיבית שלא כחוק. באופן דומה, נקבע לא אחת, "פעולה שלعشית דין עצמי ובקשה לממן סעד מן הצדק, צרות הן אחת לרעותה, ואין יכולות לדור זו עם זו בכפיפה אחת" ([בג"ץ 7013/21 ابو זיתון נ' ראש המינהל האזרחי, פסקה 7 \[פורסם בנבנו\] \(18.11.2021\)](#)). אכן דין טענת המערער לאכיפה ברנית להידחות.

התפתחות תכנונית - אשר להפתוחות התכניות המשמעותית כלשון המערער בוועדה המקומית לתכנון ובניה, לא מצאתו כי יש לכך יסוד. בית המשפט קמא קבע כי קיומו של אפק תכנוני לממן היתר בניה לא נסמך על שם ראייה. עוד ציין כי נכון ליום החלטתו יعود הקרקע נותר חקלאי והבנייה האסורה שיביצع המערער על הקרקע לא תואמת, לפי טבעה, את יעוד הקרקע. כמו כן ציין בבית המשפט קמא כי התכנית הכלכלנית אכן מייעדת את הקרקע למגורים אלא שהמעערער בבקשתו השונות בהלכים בפני בית משפט קמא, טען מספר גרסאות ביחס לquier הבטן אותו בנה במקומם (מגורים, מניעת סחף קרקע, אורות סוסים). על אף קיומה של תכנית כולכלנית מאושרת קיימים מרחק רב בין תכנית זו עד לתכנית שתאפשר קבלת היתר בניה מכוחה, תכנית שטרם הוכנה ותלויה בשורה של מהליכים תכנוניים, ביניהם תכנית איחוד וחולקה, כך שאין לומר שהיתר הבניה בהישג יד.

הນתקתו של כב' בית המשפט קמא מקובלת עלי ונטועה היבט בתשתיית ראייתית אשר הייתה מונחת בפנוי. עוד אצין כי לא הוגשה בפני בית המשפט קמא, ואף לא בפני בית משפט זה, שום תכנית מפורטת הכוללת תכנית איחוד וחולקה, שהובאה בפני הוועדה המחויזת לתכנון ובניה, מילא לא התקנים דין בוועדה המקומית לגבי תכנית כזו, ואין לדעת מה יהיה גורלה אם תוגש. יתרה מזאת, קיומה של תכנית כולכלנית לשינוי ייעוד הקרקע הינה רק הצד הראשון מיini רבים בהליך תכנוני ארוך ומורכב לתוכנונה של קרקע. אף אם הייתה מחייבת המערער שקיימת תכנית מפורטת המצויה בשלבי הגשה, לפי פסיקת בית המשפט העליון, אין בכך תכוני ממשי, המצדיק את עיקוב ביצועו של צו הרישה מנהלי (ראו: [בע"פ 6742/17 עלאי נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה עירון, פסקה 8](#) (27.12.2017); [בש"פ 4491/18 חיטיב נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה מבוא העמקים, פסקה 10 \(25.6.2018\)](#)).

לכן, טענותיו של המערער בהיבט זה הין בבחינת מחלוקת לב, ואין להוכיח להצדיק עיקוב הרישת בניה לא חוקית. סוף דבר,

סוף דבר, משלא מצאתי כי נפלה שגגה ביישום הוראות הדין מצד כב' בית המשפט קמא, על עובdotio הקונקרטיות של המקרה הנדון, אני דוחה את הערעור. כדי להסיר ספק, יובהר, הגשת ההליך הנוכחי איפסה את מירוץ הזמן לbijou צו הרישה המינימלי ועם המצתת ההחלטה לצדים יחול מנין הימיםשוב.

נitan היום, כ"ב تمוז תשפ"ד, 28 يولי 2024, בהעדר הצדדים.